

УДК 342.9:383:681

DOI <https://doi.org/10.32840/1813-338X-2023.1.18>

П. В. Макушев

<https://orcid.org/0000-0001-8693-1428>

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри теорії та історії держави і права
Університету митної справи та фінансів

А. В. Хрідочкін

<https://orcid.org/0000-0001-9387-8864>

доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри підприємництва, організації виробництва
та теоретичної і прикладної економіки
Українського державного хіміко-технологічного університету

А. А. Ломакіна

<https://orcid.org/0000-0002-6041-5377>

кандидат юридичних наук,
асистент кафедри підприємництва, організації виробництва
та теоретичної і прикладної економіки
Українського державного хіміко-технологічного університету

СТРАТЕГІЯ МОДЕРНІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УМОВАХ ІСНУВАННЯ ЦИФРОВОГО СЕРЕДОВИЩА

У статті досліджені особливості діяльності органів публічної влади в умовах існування цифрового середовища. Обґрунтовано необхідність формування нової парадигми органів публічної влади як системи докорінних адміністративно-правових перетворень, орієнтованих на досягнення соціально значущої мети за допомогою сукупності публічно-управлінських процедур, що призводять до зміни форм, методів і змісту діяльності органів публічної влади та, як наслідок, до зміни галузей суспільних відносин в контексті євроінтеграційних прагнень держави. Підкреслено, що важливість дослідження своєрідності діяльності органів публічної влади та розроблення якісно нових підходів до їх реалізації, в першу чергу, обумовлено потребою пошуку оптимальних рішень, що відповідають сучасним завданням розвитку вітчизняної державності, моделей побудови системи публічної влади на всіх її рівнях і встановлення на цій основі чітких і ефективних механізмів стримувань та противаг, покликаних забезпечувати взаємодію і гармонізацію функціонування законодавчої, виконавчої та судової гілок державної влади.

Доведено, що парадигму органів публічної влади в умовах існування цифрового середовища в Україні необхідно формувати з урахуванням соціально-політичних особливостей розвитку вітчизняного суспільства та глибинних процесів, які в ньому відбуваються. Наголошено, що запозичення закордонного досвіду функціонування моделей органів публічної влади потребує обов'язкового врахування чисельних зовнішніх загроз і внутрішніх чинників, побудови відповідної інфраструктури, подальшої децентралізації та максимального сприяння інститутів громадянського суспільства. Встановлено, що ефективно запровадження інформаційно-комунікаційних технологій в органи публічної влади в умовах існування цифрового середовища повинно ґрунтуватись на застосуванні комплексу правових та організаційних заходів. Акцентовано увагу, що відкритість діяльності органів публічної влади в умовах існування цифрового середовища можлива виключно в умовах належного регулювання всіх аспектів діяльності цих органів, насамперед, шляхом прийняття адміністративних регламентів, а також права на забезпечення громадянам доступу до інформації про діяль-

ність органів публічної влади. Підкреслено, що розглянуті проблеми свідчать про необхідність відповідного поглиблення адміністративної реформи з метою прискорення процесу адаптації вітчизняної системи законодавства до європейських принципів і стандартів, що, в свою чергу, стало б вагомим підтвердженням євроінтеграційної спрямованості державної політики сучасної України.

Ключові слова: адміністративна реформа, електронне врядування, інформаційне суспільство, організаційні форми діяльності, орган публічної влади, публічна влада, управлінська процедура, цифрове середовище.

Постановка проблеми. Інформація та інформаційні технології виступають своєрідними локомотивами розвитку суспільства, оскільки завжди сприяють переведенню публічного управління на наукоємні, ресурсозберігаючі технології, створенню належних умов для наукової організації публічного управління всіма суспільними процесами, формуванню широких можливостей для творчого саморозвитку кожної окремої людини. У нашій країні послідовно кристалізуються концепції електронного уряду та досить швидко розгортається «електронна демократія», що дозволяє перерозподіляти владні повноваження і публічно-управлінські функції на користь суспільства, репрезентованого громадянами, різноманітними громадами, асоціаціями, приватними структурами, а також між державними органами і органами публічного управління. Формування містких інформаційних ресурсів, постійний розвиток комунікаційних мереж значно збільшує науковий внесок у соціально-правові та духовні інновації, механізми соціальних, політичних і культурних змін. У той же час, в юридичній галузі все частіше виникають якісно нові можливості впливу на суспільну свідомість, політичні настанови і орієнтації окремих соціальних груп, що безпосередньо пов'язано зі справами публічного управління.

Ефективне використання інформаційних ресурсів відкриває перед органами публічної влади додаткові можливості, якими є автоматичне планування діяльності органу публічної адміністрації, використання експертних систем, що виконують частину рутинної роботи, та налагодження діалогу між наукою і практикою в режимі реального часу. Інформаційні ресурси можуть застосовуватися і як допоміжний засіб врегулювання внутрішніх процесів, пов'язаних з діяльністю органів публічної влади, і з метою оприлюднення найбільш важливих положень. При цьому останнє робить стратегію правового розвитку органів публічної влади більш прозорою та зрозумілою пересічній людині, що є невід'ємним аспектом організації європейського публічного управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Питання діяльності органів публічної влади знайшли своє відображення в роботах багатьох вітчизняних учених, серед яких: В. Б. Авер'янов, О. Ф. Андрійко, А. І. Берlach, Ю. П. Битяк, В. Т. Білоус, В. В. Богуцький, В. М. Гарашук, В. Ф. Гриценко, І. П. Голосніченко, В. В. Зуй, А. А. Коваленко, Т. О. Коломоець, В. К. Колпаков, А. Т. Комзюк, Т. М. Кравцова, В. І. Курило, Н. Р. Нижник, О. І. Остапенко, О. П. Рябченко, О. В. Скрипнюк, С. Г. Стеценко, Ю. О. Фрицький, В. О. Шамрай, В. К. Шкарупа та інші. Розвиток органів публічної влади в умовах формування інформаційного суспільства та існування цифрового середовища знайшов своє відображення в наукових працях І. В. Арістової, О. А. Баранова, Д. О. Беззубова, К. І. Белякова, В. М. Бес-частного, В. М. Брижка, В. М. Гарашука, І. С. Гриценка, Д. Г. Заброди, О. О. Золотар, Р. В. Ігоніна, С. С. Єсімова, Р. А. Калюжного, М. В. Коваліва, Д. М. Лук'янця, С. В. Петкова, А. І. Собакаря, Л. Г. Чистоклетова, М. Я. Швеця та інші. Проте цілісний аналіз функціонування органів публічної влади в умовах існування цифрового середовища у вітчизняній юридичній науці відсутній.

Формування цілей. Метою статті є виявлення особливостей реалізації стратегії модернізації діяльності органів публічної влади в умовах існування цифрового середовища.

Виклад основного матеріалу. Інформаційним ресурсом є представлений у вигляді окремих документів або їх масивів системоутворюючий елемент діяльності людини, який виступає джерелом інформації або засобом для отримання окремими фізичними особами і організаціями знань, що формуються в результаті діяльності різних структур суспільства. Соціальне значення ресурсів інформації полягає в тому, що вони є обов'язковою умовою ефективною діяльності в усіх сферах суспільного життя, мірилом його розвитку. При цьому негативні наслідки їх неправильного використання можуть бути суттєвими, а тому важливо усвідомлено підійти до тих можливостей і наслідків, що відкривається,

[1, с. 45]. Публічне управління, як один із аспектів функціонування сучасного суспільства, не є винятком з правил.

Отже, ефективність діяльності органів публічної влади в подальшому буде залежати від належного застосування інформаційних ресурсів як засобу її формування та здійснення. Як елемент структури інформаційного ресурсу розрізняються інформація як основа інформаційного ресурсу, інформаційні технології, документи, репрезентовані в документованій формі, в тому числі й електронні документи, як елементарна одиниця за умови, що вони володіють певними властивостями (потенційністю, дискретністю, креативністю, комутативністю та автентичністю).

Концепція створення і функціонування інформаційної системи електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів вперше встановила єдиний перелік державних реєстрів і кадастрів [2]. При цьому, незважаючи на те, що інформаційний ресурс у діяльності органів публічної влади в значній своїй частині представлений віртуальним інформаційним ресурсом, потреби реальних процесів перебувають у пріоритетному становищі. Інтернет та віртуальне середовище, безумовно, значно полегшують і спрощують протікання управлінських процесів, але не замінюють результати виробництва і продукти життєдіяльності людей.

Ресурси інформації в діяльності органів публічної влади спрямовані на ідентифікацію соціально-економічного становища в країні та створення відповідної бази прийняття публічно-управлінських рішень. З метою досягнення мети слід консолідувати також інформаційний ресурс органів публічної влади. Роз'єднаність інформації, яка використовується для вирішення соціально-економічних завдань, призводить до того, що інформація часто дублюється та значно збільшуються зовсім невиправдані витрати на інформаційне забезпечення. Технічну основу консолідованої інформаційної бази може скласти спеціальна інформаційна система, яка забезпечить підтримку прийняття публічно-управлінських рішень під час здійснення адміністративно-правового регулювання, інформаційне обслуговування та взаємодію під час діяльності органів публічної влади. Сьогодні досить активно впроваджуються подібні інформаційно-комунікаційні системи спеціального призначення. А в створених інформаційно-аналітичних центрах формується розподілений інформаційний фонд системи.

Поширення суспільно значимої інформації, яка збирається публічними адміністраціями, досить часто не може здійснюватися самими органами публічної влади внаслідок традиційного для нашої країни тяжіння до певної інформаційної закритості. Проект Доктрини інформаційної безпеки України, як на одну із загроз інформаційній безпеці, вказує на протиправне обмеження доступу до інформації про діяльність державних органів і органів місцевого самоврядування, що має відкритий інформаційний ресурс [3]. Подібна загроза, окрім всього іншого, суттєво перешкоджає розвитку в нашій країні демократичного суспільства та правової держави і не сприяє наближенню України до європейського інформаційного простору.

До травня 2015 р. нормативне визначення веб-сайту органу публічної влади було відсутнє. Поняття «веб-сайту» з'явилося в Положенні про веб-ресурси Верховної Ради України [4]. Ресурс інформації в діяльності органів публічної влади містить в собі систему офіційних веб-сайтів, серед яких слід насамперед виділити встановлені на законодавчому рівні, а саме, Єдиний державний портал адміністративних послуг, веб-портал Уповноваженого органу з питань закупівель у складі електронної системи закупівель, а також офіційні веб-сайти центральних органів виконавчої влади. У даних випадках використання інформаційних технологій офіційного веб-сайту органів публічної влади передбачає лише попередній етап до здійснення юридично значущих дій.

Відповідно до Порядку функціонування веб-сайтів органів публічної влади засоби, які використовуються при створенні та функціонуванні офіційних веб-сайтів органів публічної влади, повинні бути такими, щоб: інформація, розміщена на веб-сайті, що була доступна на базі вільного програмного забезпечення і не вимагала встановлення спеціально створених для цього технічних засобів; технічні та програмні можливості веб-сайту дозволяли вести електронні журнали обліку операцій і щоденне копіювання інформації на резервний носій; інформація на веб-сайті була захищена від знищення, зміни та блокування доступу та інші аспекти технічного захисту інформації згідно Положення про технічний захист інформації в Україні [5]; інформація, розміщена на веб-сайті, зберігалася не менше п'яти років з дня її першого розміщення; інформація розміщувалася державною мовою [6, с. 226].

Крім того, щодо інформації, розміщеної на офіційних веб-сайтах органів публічної влади,

встановлено наступне: до цієї інформації повинен бути забезпечений цілодобовий доступ безкоштовно і без інших обмежень; програмне забезпечення, за допомогою якого здійснюється доступ до інформації, не повинно вимагати укладення ліцензійної або іншого угоди з правласником на платній основі; доступ до інформації на веб-сайті не повинен бути зашифрований або захищений від доступу, а повинен здійснюватися на основі веб-браузера (програми приєднання до Інтернету) і не вимагати реєстрації, надання персональних даних. Справляння плати за інформацію, що надається центральними органами виконавчої влади, може бути обґрунтовано витратами на її створення та передачу [7, с. 65]. Рекомендації Ради Європи № R (2002)2 від 21 лютого 2002 р. «Про доступ до офіційних документів» пропонують державам-членам встановлювати помірну плату, яка не перевищила б фактичних витрат на її створення і передачу.

Використання інформаційних технологій з метою забезпечення доступу до інформаційного ресурсу в діяльності органів публічної влади знижує організаційні та матеріальні витрати з обробки запиту до мінімуму. Хоча створення та функціонування автоматизованої системи, безумовно, є досить витратними процесами. У даному випадку такі витрати більшою мірою покладаються на платників податків, які, в свою чергу, і є споживачами цієї інформації.

Слід підкреслити, що подібні інформаційні системи забезпечують не тільки обробку запитів, а й ефективність інформаційного забезпечення діяльності органів публічної влади. З метою ліквідації вказаного становища повинна бути розроблена концепція використання інформаційних ресурсів у діяльності органів публічної влади, спрямована на конкретні функціональні завдання розвитку регіону, яка передбачатиме єдину систему інформаційних ресурсів регіону, що враховує інформаційні потреби населення та органів публічної влади, а при організації використання інформаційних ресурсів регіонів (в частині забезпечення доступу до них фізичних і юридичних осіб) можливості інформаційних служб, які функціонують в регіоні (бібліотек, центрів науково-технічної та патентної інформації, інших довідково-інформаційних і аналітичних служб, незалежно від їх відомчої підпорядкованості), здатних поєднувати різні інформаційні завдання [8, с. 241–242].

Таким чином, інформаційні ресурси є багатоаспектним об'єктом правового регулювання, що

має особливе значення для формування повноцінного і ефективного публічного управління. Крім того, специфічна роль інформаційного ресурсу при здійсненні діяльності з публічного управління обумовлює його становище в якості об'єкта публічного управління, а діяльність суб'єктів щодо використання державного інформаційного ресурсу як об'єкта адміністративно-правового регулювання [9, с. 259]. Доцільно також зазначити, що адміністративно-правове регулювання використання інформаційного ресурсу має цілу низку невирішених проблем, наприклад, відсутня детальна регламентація можливості надання інформаційного ресурсу на платній основі.

Враховуючи викладене, вважаємо за необхідне законодавчо закріпити право на безкоштовне отримання інформаційного ресурсу, створеного в сфері публічного управління в електронному вигляді. Визначення поняття інформаційний ресурс у діяльності органів публічної влади на законодавчому рівні забезпечить не лише можливість вільно використовувати значну частину чинних нормативно-правових актів, які так або інакше згадують названу категорію, а й дозволить вирішити низку завдань у сфері публічного управління інформаційною сферою в цілому та інформаційним ресурсом зокрема, особливо в умовах зростання обсягів електронних документованих ресурсів, значна частина яких існує в комп'ютерних мережах [10, с. 11].

Для інформаційних ресурсів у діяльності органів публічної влади характерним є виконання певних функцій в соціально-економічній системі регіону. Найважливішими функціями інформаційних ресурсів у діяльності органів публічної влади виступають: креативна функція, яка полягає в створенні нових видів та розвитку інформаційних ресурсів; інноваційна функція, що виявляється в тому, що за допомогою інформаційних ресурсів створюються передумови для розвитку інформаційного суспільства та його інформаційної (мережевої) економіки, де створенням і обробкою інформації буде зайнято більше людей, аніж обробкою сировини та матеріалів; стимулююча функція, яка виявляється в тому, що інформаційні ресурси стимулюють розвиток комерції, ринків, нових видів діяльності тощо [11, с. 121]; комунікативна функція, яка означає, що за допомогою та на основі інформаційних ресурсів здійснюється управління різними процесами соціально-економічної системи.

Доцільно зауважити, що інформаційні ресурси в діяльності органів публічної влади

формується в результаті діяльності на інформаційному ринку центрів генераторів і розподілу, інформаційних агентства і служб різної форми власності. Попит на інформаційні ресурси складається внаслідок виникнення потреб у такому виді ресурсу. До споживачів інформаційних ресурсів у публічному управлінні, окрім органів публічної адміністрації доцільно віднести також юридичних і фізичних осіб, що використовують інформаційні ресурси в якості економічного і управлінського потенціалу з метою ефективного вирішення завдань соціального значення [12, с. 179–180].

Необхідною умовою прийняття ефективних рішень під час здійснення управління складними соціальними об'єктами, є своєчасне забезпечення задіяних на різних рівнях публічного управління достовірною, повною і якісною інформацією про поточний та прогнозований стан об'єкта управління [13, с. 84]. Це створює основу для вироблення превентивних публічно-управлінських рішень на базі прогнозних оцінок становища об'єкта публічного управління. Головні труднощі при вирішенні завдань прогнозування становища соціальних об'єктів обумовлені їх складністю, недостатньою вивченістю процесів, що в них відбуваються, обмеженими можливостями проведення активних експериментів, складністю і слабкою координацією процесів збору вихідних даних, їх недостатньою доступністю, неадекватністю використовуваних моделей і низкою інших причин. Водночас різноманітність завдань, для вирішення яких необхідна інформація про ресурси і явища, різноманітність самих описуваних об'єктів, процесів і підходів до відображення інформації про них, не дозволяють говорити про велику кількість інформаційних ресурсів цієї групи як єдиної системи.

Стосовно сфери публічного управління О. Чубатенко визначає характеристики інформації в публічному управлінні, звертаючи увагу на великий обсяг, багаторазовість використання, оновлення та перетворення в процесі використання, різноманіття логічних операцій та математичних розрахунків отримання багатьох видів результатної інформації [14, с. 199]. Неосаяжність інформації призводить до того, що конкретним органом публічної влади формується необхідне та достатнє інформаційне середовище – інформаційний ресурс. Виходячи з цього, інформаційним ресурсом у діяльності центральних органів виконавчої влади виступає частина інформації, що виділяється за ознакою її суб'єкта – посадової особи публіч-

ної адміністрації або за ознакою її походження (створення) і цільового використання.

З урахуванням визначення поняття «ресурс» у Законі України від «Про Національну програму інформатизації» під інформаційними ресурсами в публічному управлінні розуміється організована сукупність документованої інформації, що включає в себе бази даних, які були створені, оброблені та накопичені в інформаційних системах органів публічного управління [15].

Таким чином, документ – це носій зафіксованої за встановленими формами та правилами інформації, необхідної для реалізації інформаційних процесів. З появою електронного документа виникла необхідність правового регулювання низки явищ: співвідношення (пріоритет) електронного і паперового документів, юридична сила електронного документа, статус електронного та паперового документів, створення електронної копії паперового документа та його подальше копіювання, поширення, розміщення та доступ до електронного документа через корпоративні мережі та мережі загального користування Інтернет [16, с. 43–44].

Правовим закріпленням визначення електронного документа як інформаційного повідомлення можна вважати Конвенцію Генеральної Асамблеї ООН від 16 грудня 1952 р. «Про міжнародне право спростування». У зв'язку з асоціацією України і Європейського Союзу, що вимагає активного впровадження інформаційних технологій і застосування електронного документа як предмета інформаційного обміну, міжнародні організації і держави, в тому числі й Україна, намагаються врегулювати прогалини в праві, пов'язані з регулюванням електронного документообігу та визначення ключових понять названого процесу.

У системі вітчизняного права загальноприйняте визначення поняття «електронний документ» відсутнє. Проте під час розробки нормативно-правових документів кожен орган публічної влади формулює визначення названого поняття з урахуванням власної специфіки у вузькому розумінні. Електронним документом є документ, створений за допомогою електронних цифрових програмних і апаратно-програмних засобів, в якому виділена інформація з реквізитами, подана і матеріально зафіксована в формі дискретного або аналогового сигналів у цифровій формі запису кодованого ідентифікованого файлу або ідентифікованого запису в файлі бази даних або інших електронних носіях, доступною для використання, копі-

ювання, пересилання та отримання телекомунікаційних каналах зв'язку і подальшої обробки в інформаційних системах та для відображення або відтворення при візуальному або іншому сприйнятті людиною за допомогою цих засобів. Електронний документ згадується і в багатьох інших нормативно-правових актах, в тому числі в законах України «Про інформацію» [17], «Про електронні довірчі послуги» [18], «Про електронну комерцію» [19], «Про захист в інформаційно-телекомунікаційних системах» [20].

Узагальнення нормативних визначень дозволяє стверджувати, що під електронним документом слід розуміти формалізований запис інформації в електронному вигляді, засвідчений електронним цифровим підписом, який відповідає правилам і вимогам документування при здійсненні певних видів діяльності, яка фіксується юридичними засобами.

Висновки. Таким чином, вивчення змісту та місця інформаційних ресурсів і інформаційних технологій у діяльності вітчизняних органів публічної влади викликає низку питань стосовно адміністративно-правового аспекту обміну, використання інформаційних ресурсів і єдиного інформаційного простору країни, забезпечивши при цьому інформацією суверенітет та належний рівень інформаційної безпеки. На наше переконання, в контексті діяльності органів публічної влади інформаційний обмін і обмін інформацією не мають принципових відмінностей. Вони являють собою вже давно використовуваними поняттями, проте, незважаючи на цю обставину, їх визначення досить складно знайти в нормативно-правових документах. Хоча все ж таки наявними є нормативно-правові документи, угоди, договори, укладені з метою інформаційного обміну або обміну інформацією, а також відомчі нормативні документи, які регулюють інформаційний обмін або обмін інформацією, деякі з яких містять визначення даної категорії щодо цього об'єкту правового регулювання. У таких визначеннях обмін інформацією представлений як окремий вид обміну, відомий економічній науці, коли в якості об'єкту обміну використовується інформація в документальній формі, в тому числі у вигляді електронного документу. Водночас, доцільно зазначити, що єдиний підхід до формування нормативно-правових актів, які б закріплювали поняття «електронний документ», а також суспільних відносин, пов'язаних з електронним документообігом у діяльності вітчизняних органів публічної влади сьогодні відсутній.

Список використаної літератури:

1. Карасюк М. В. Правове регулювання запобігання корупції при здійсненні фінансового контролю в цифровому середовищі. *Журнал східно-європейського права*. 2020. № 82. С. 44–48.
2. Про схвалення Концепції створення та функціонування інформаційної системи електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 5 вересня 2012 р. № 634-р. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про Доктрину інформаційної безпеки України» : Указ Президента України від 25 лютого 2017 р. № 47/2017. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
4. Положення про веб-ресурси Верховної Ради України : Розпорядження Голови Верховної Ради України від 19 травня 2015 р. № 699. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
5. Положення про технічний захист інформації в Україні : Указ Президента України від 27 вересня 1999 р. № 1229/99. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
6. Терещук Г. А. Інформаційно – правові засади діяльності органів публічної влади. *Право і суспільство*. 2019. № 4. С. 224–230.
7. Каретна О. О., Милосердна І. М., Ігнатєва І. І. Роль та особливості інформаційно-комунікаційних технологій у взаємодії органів державної влади з громадянським суспільством. *Політикус*. 2020. Вип. 5. С. 62–68.
8. Приліпко С. Нормативно-правові засади інформаційної відкритості та комунікаційної взаємодії органів публічної влади з громадськістю. *Науковий вісник : державне управління*. 2020. № 4. С. 232–251.
9. Корнієцький О. В., Калініченко С. М., Краля В. Г. Механізми державного управління інформаційним забезпеченням комунікації органів публічної влади. *Український журнал прикладної економіки*. 2020. Т. 5, № 1. С. 255–262.
10. Івановська А. М., Галус О. О., Рижук І. В. Право на інформацію про діяльність органів публічної влади: окремі теоретико-правові аспекти. *Економіка. Фінанси. Право*. 2021. № 8. С. 9–14.
11. Набока Л. В., Нікітенко О. Є. Сутність інформаційного забезпечення діяльності органів публічної влади в умовах розвитку інформаційного суспільства. *Актуальні проблеми державного управління*. 2019. № 1. С. 118–125.
12. Арістова І. В. Органи публічної влади України в умовах розбудови інформаційного суспільства: методологія дослідження. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2019. Вип. 58(1). С. 177–186.
13. Клименко А. В., Гбур З. В. Інформаційне забезпечення органів публічної влади України. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 5. С. 80–87.

14. Чубатенко О. Політичні технології в органах публічної влади в Україні в умовах формування інформаційного суспільства. *Вісник Львівського університету. Серія : Філософсько-політологічні студії*. 2020. Вип. 31. С. 196–202.
15. Про Національну програму інформатизації : Закон України від 4 лютого 1998 р. № 74/98-ВР. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
16. Горбата Л. П. Діяльність структурних підрозділів органів публічної влади в контексті забезпечення їх інформаційної відкритості *Вчені записки Таєрійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія : Державне управління*. 2019. Т. 30(69), № 3. С. 42–47.
17. Про інформацію : Закон України від 2 жовтня 1992 р. № 2657-XII. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
18. Про електронні довірчі послуги : Закон України від 5 жовтня 2017 р. № 2155-VIII. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
19. Про електронну комерцію : Закон України від 3 вересня 2015 р. № 675-VIII. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
20. Про захист в інформаційно-телекомунікаційних системах : Закон України від 5 липня 1994 р. № 80/94-ВР. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>

Makushev P. V., Khridochkin A. V., Lomakina A. A. A strategy for modernizing the activities of public authorities amidst a digital environment

The article examines the peculiarities of the activity of public authorities in the conditions of existence of a digital environment. The need to form a new paradigm of public authorities as a system of radical administrative and legal transformations, oriented towards achieving a socially significant goal by means of a set branch of social relations in the context of the state's autointegration aspirations. It is emphasized that the importance of researching the peculiarity of public authorities and developing qualitatively new approaches to their implementation, first of all, is due to the need to find optimal solutions that meet the modern task of development of domestic statehood, models based on clear and effective mechanisms of deterrents and balances designed to ensure the interaction and harmonization of the functioning of the legislative, executive and judicial branches of state power.

It is proved that the paradigm of public authorities in the context of the digital environment in Ukraine should be formed taking into account the socio-political features of the development of domestic society and the deep processes that take place in it. It is emphasized that borrowing of foreign experience of functioning of models of public authorities requires mandatory consideration of numerous external threats and internal factors, building appropriate infrastructure, further decentralization and maximum assistance of civil society institutions. It is established that the effective introduction of information and communication technologies into public authorities in the conditions of existence of a digital environment should be based on the application of a complex of legal and organizational measures. It is emphasized that the openness of the activity of public authorities in the conditions of existence of a digital environment is possible exclusively in the conditions of proper regulation of all aspects of the activity of these bodies, first of all, through the adoption of administrative regulations, as well as the right to ensure citizens access to information on the activity of public authorities. It is emphasized that the problems under consideration indicate the need for appropriate deepening of administrative reform in order to accelerate the process of adaptation of the domestic system of legislation to European principles and standards, which, in turn, would become a significant confirmation of the European integration orientation of the state policy of Ukraine.

Key words: *administrative reform, e-governance, information society, organizational forms of activity, public authority, public authority, management procedure, digital environment.*